

Et nøkternt blikk på situasjonen til revolusjonen i Peru og dens behov

Oversettelse av tekst fra *A world to win*, utgitt av RIM i 2006.

Rettsaken mot Abimael Guzman (formann Gonzalo) og 23 andre anklagede ledere fra det kommunistiske partiet i Peru (PCP) for «grov terrorisme mot staten», som startet i september 2005, fortsetter mens vi skriver dette, i mai 2006. Likevel, ifølge både regjeringen og forsvaret, har det aldri vært noen tvil om at dens eneste formål er å få Perus nåværende sivile domstoler til å bekrefte domfellelsen som i de fleste tilfeller er avgjort av militæroffiserer som opptrådte med stor hast og hemmelighet i 1992. I forkant av denne nye rettsaken lovet forskjellige tjenestemenn at den 70 år gamle hovedtiltalte aldri ville forlate fengselet i live. Kandidatene i Perus nåværende presidentvalgkampanje ser ut til å konkurrere om hvem som kan love den verste skjebnen for den fengslede PCP-ledelsen.

Dette er ingenting annet enn en åpenbar hevnaksjon fra beskytterne av den gamle ordenen. Et masseopprør, særlig en med et omfang som den revolusjonære krigen i Peru som startet i 1980 hadde, kan ikke betegnes som terrorisme. Ingen som tror på rettferdighet kan akseptere dette forsøket fra den USA-støttede peruanske regjeringen på å straffe formann Gonzalo og andre for å ha ført en folkekrig, en væpnet kamp dypt forankret i og avhengig av landets ydmyka, fattige masser. Det er dette denne rettssaken og den uunngåelige dommen handler om, og dette må motarbeides uansett hva de tiltaltes nåværende synspunkter er.

Denne vanvittige hevnlysten har et beregnet politisk formål: Forholdene for det store flertallet av Perus folk er fremdeles desperate, og massenes utbrudd av sinne og til og med vold viser at de ikke har resignert overfor skjebnen. Folkekrigens svekkelse kan ikke forklares hovedsakelig ut ifra endring i deres forhold. Det er ikke vanskelig å forstå hvorfor landets herskere vil knuse og kriminalisere selve ideen om væpnet opprør og revolusjonær endring.

I årene siden formann Gonzalos arrestasjon i 1992 har folkekrigen fått veldig alvorlige tilbakeslag. Kampenes nivå og geografiske omfang har falt dramatisk, spesielt siden slutten av 1990-tallet. Det er ikke klart hvor mange, om noen åpne folkekomiteer eksisterer – den revolusjonære politiske makten til bøndene partiet etablerte på landsbygda da folkekrigen var på topp – og hvor mange hemmelige folkekomiteer som har overlevd.

I desember 2005, rundt datoer da PCP historisk gjennomførte store militære operasjoner, var det for første gang på flere år vellykkede bakholdsangrep med politipatruljer i Huallagajungelen og Ayacucho. Det første området har blitt ansett som en høyborg for PCP-styrker som søker en «politisk løsning» for å avslutte krigen – og som truet med væpnet aksjon for å tvinge regjeringen til å gi amnesti som en «vei ut» av konflikten. ((Kamerat Artemio, Huallaga regionale komité og den viktigste PCP-leder etter 1999. Se La Republica transkripsjon av radiointervju, 16. april 2004, og eget intervju med ham, 28. august 2004. Også TV-intervjuet fra British Channel 4 sendt 7. januar 2004.)) Det andre har blitt ansett som et område for de som har forsøkt å fortsette krigen. Ble disse angrepene koordinert, slik myndighetene hevder? Siden begge handlingene ble utført i formann Gonzalos navn, er det veldig vanskelig å forstå hvilke av disse to motstridende politiske målene de var ment å tjene. Det har ikke vært noen større politiske uttalelser som klargjør partiets politiske orientering på årevis.

Det som gjør denne situasjonen enda mer komplisert, er at formann Gonzalos oppførsel i løpet av denne nåværende rettssaken har ytterligere sannsynliggjort de seriøse bevisene fra mange forskjellige kilder som har pekt i samme retning i løpet av årene, at han sannsynligvis har vært kilden til linja for å avslutte krigen. Hvordan PCP møtte denne situasjonen har vært sentralt i utviklingen av den nåværende situasjonen.

Formann Gonzalo ble tatt til fange i september 1992, da folkekrigen så ut til å styrke seg. Men et enda større slag mot partiet skulle komme. I oktober 1993 kunngjorde Perus USA-støttede sterke mann Alberto Fujimori triumferende at Abimael Guzman hadde skrevet et brev til ham der han ba om forhandlinger for å avslutte folkekrigen. Etterpå la han ut en video av formannen og Elena Iparraguirre (en topp partileder kjent som kamerat Miriam, formann Gonzalos følgesvenn) som leste brevene. Stillbilder viste de to ved siden av andre fanger, noen av de også kjent som fremtredende ledere.

Partiets sentralkomité, bestående av de partilederne som var fri, avviste dette som en "høyreopportunistisk linje" (ROL). «Det som strider mot prinsipper kan ikke aksepteres,» sa partiet og la til: «Det er en internasjonal kommunistisk norm at man ikke kan lede fra fengselet.» Men de sa mer enn det: Det hele var en "bløff" som var funnet opp av regimet i samarbeid med USA og en "svartegruppe" av frafalne fengslede (og nå ekskluderte) partimedlemmer. Ideen om at formann Gonzalo kunne assosieres med det var et «komplott», en del av en USA-sponset «lavintensitets krigføring» mot folkets krig. ((CC-uttalelser 7. oktober 1993 og februar 1994. Bladet «A World to Win» nr. 21.)) Mannen som så ut som Gonzalo, fortalte partiet til folk, var skuespiller.

Ethvert revolusjonært parti ville risikere å falle fra hverandre hvis lederen forsøkte å reversere tidlige posisjoner om grunnleggende spørsmål om orientering og strategiske konsepter og gikk inn for å forlate den revolusjonære krigen. Dette var enda mer tilfelle for PCP.

Kjernen i partiets historiske identitet var begrepet jefatura, ideen om at Gonzalo var mer enn en formann for partiets sentralkomité, en jefe (bokstavelig talt sjef, men her ment å som en spesiell kategori av leder) som spilte en rolle ikke bare gjennom partiet, men over og foran partiet. Partimedlemmer sverget sin ubetingede underordning til ham personlig. Nå syntes mannen som hadde ledet lanseringen og utviklingen av folkekrigen å be partiet om å kjempe for en fredsavtale med Fujimori-regjeringen for å avslutte krigen. Til gjengjeld for en slik avtale ble det hevdet at partiet skulle oppløse folkekomiteene og hæren ledet av partiet.

Sentralkomiteens «løsning» på problemet, ideen om at det hele var en «bløff», kunne ha virket som den eneste utveien for de lederne som var fast bestemt på ikke å overgi seg. Men faktisk viste denne ideen seg å være en felle. Det virket mot partiets evne til å fortsette folkekrigen av to grunner. For det første fordi selv om det absolutt var uklarhet i begynnelsen angående omstendighetene i oppfordringen til en fredsavtale, så var det var aldri reelle bevis for at det var en «bløff». Hvordan kunne fortsettelse av krigen opprettholdes på grunnlag av å be partimedlemmene lukke øynene for det som virket stadig mer sannsynlig: at formann Gonzalo oppfordret til en fredsavtale? For det andre forsøkte denne tilnærmingen å unngå problemet med å analysere og slå tilbake argumentene som ble gitt for hvorfor det var nødvendig å avslutte folkekrigen.

Formann Gonzalo og fredsavtalen

Det sterkeste argumentet for «bløff» -teorien var at samtalene om fredsavtaler virkelig gikk imot det formann Gonzalo tidligere hadde stått for. Kort tid etter at han ble tatt, da han ble satt i et dyrebud for å bli presentert for media og en gjeng hylende politifolk og andre reaksjonære, hånet han deres seiersrus. Arrestasjonen var ikke noe annet enn en hump i veien for folkekrigen, så han og ropte for å bli hørt over de brølende motorene til et svevende militærhelikopter. Han ba om

at partiet fortsatte.((Burtalen, AWTW nr. 18.)) Var det virkelig sant at formann Gonzalo aldri kunne endre tankegang og komme til en annen konklusjon? I økende grad ble den erklærte umuligheten av at noe slikt kunne skje hovedargumentet. Tautologisk (en sirkulær argumentasjonsform der konklusjonen tas som utgangspunkt) ble alle bevis for det motsatte diskreditert fordi gitt denne umuligheten, kunne det umulig være sant.

Da videoen kom ut, var det naturlig å ikke bare godta den uten undersøkelse, gitt kilden. Så rapporterte formann Gonzalos slektninger i utlandet at Fujimori-regimet av egne grunner hadde latt ham og Iparraguirre ringe dem og argumentere utdypende for hvorfor han mente at fredsavtalen var nødvendig. Dette kunne ikke ignoreres eller avvises med den sirkulære påstanden om at siden de pårørende ble tilhengere av fredsavtalene, måtte de ha oppfunnet telefonsamtalene for å rettferdiggjøre deres standpunkt.

Samme resonnement ble brukt for å avvise en politisk tolkning av en begivenhet som for mange mennesker gjorde muligheten for at formann Gonzalo sto bak ROL til en sterk sannsynlighet: Margie Clavos (kjent som kamerat Nancy) snuoperasjon. Clavo var medlem av PCPs sentrale ledelse som sammen med Oscar Ramirez (kamerat Feliciano, som overtok partiledelsen etter Gonzalos arrestasjon) var en sentral leder for opposisjonen til fredsavtalelinjen. Da hun ble vist fram til media i håndjern etter arrestasjonen i 1995, var hun trassig og ropte «Fortsett, fortsett, fortsett!» om folkekrigen. Seks måneder senere dukket hun opp på TV igjen og fortalte en intervjuer at hun hadde blitt tatt med for å snakke med formann Gonzalo, og at han hadde overbevist henne om nødvendigheten av avtalene. Hun hadde sagt ja til denne sendingen, sa hun, slik at hun kunne komme med offentlig selvkritikk for sin rolle i å lede sentralkomiteen i å fortsette i krigen i stedet for å umiddelbart godta formann Gonzalos forespørsel.((Senere ble det avslørt at TV-programmet var laget i samarbeid med

Fujimoris høyre hånd Vladimiro Montesinos, som hadde tilsyn med filmingen. Faktisk så det ut til at Clavo hadde fulgt et tidligere avtalt manus da hun snakket. Dette er ikke overraskende, gitt at regimet og Clavo hadde kommet til en midlertidig avtale i jakten på forskjellige mål.))

Ramirez, som ble arrestert i 1999 ble satt i en celle ved siden av formann Gonzalo. Han sa også at Gonzalo argumenterte med ham for fredsavtalelinjen, selv om Ramirezs konklusjon ikke var den samme som Clavos. I et brev til Perus president og i retten i mai 2004 sa han at han hadde kommet fram til at Perus nåværende «demokrati er det beste systemet» og at det hadde vært galt å starte en revolusjonær krig. Han kritiserte formann Gonzalo mer for det i stedet for å stoppe den. ((En kopi av dette upubliserte brevet ble sendt til utlandet av en pålitelig kilde. Innholdet ble gjentatt i et skriftlig intervju 10. april 2003 i magasinet *caretas*.) Kamerat Artemio, som etterfulgte Feliciano som partileder og som leder for styrkene som ønsket å fortsette krigen, ble senere en trofast tilhenger av ROL selv om han forble fri. Han sa at formann Gonzalo hadde snakket med ham fra fengselet, over en radiomottaker som ble gitt til Gonzalo av myndighetene, og overbevist ham om at krigen måtte ta slutt. ((La Republica-intervju, 28. august 2004. Etter at Fujimoriregjeringen falt i 2000, konkluderte ROL med at fordi CC-medlemmene som var frie hadde nektet å forhandle direkte med Fujimori, var en fredsavtale ikke lenger mulig. Likevel forble det umiddelbare målet å tvinge regimet til å akseptere en "politisk løsning", inkludert amnesti for de fleste fanger, også de som Artemio med en pris på hodet. Etter å ha gjennomført en implisitt våpenhvile med regjeringen i flere år, kunngjorde Artemio i 2004 at hans styrker ville gå tilbake til væpnet kamp hvis «en politisk løsning på krigen» ikke ble oppnådd på seks måneder.)) Artemio ble rapportert å ha forklart at ingen kan hevde at han og andre ikke hadde prøvd å opprettholde folkekrigen, selv om det var umulig.

Alle disse partilederne hadde flere ting til felles. Da de hadde en forståelse av muligheten og behovet for å fortsette krigen, handlet de tappert til forsvar for revolusjonen, og da de var overbevist om en annen forståelse, handlet de annerledes. Da linja for å avslutte folkekrigen først kom, argumenterte de for at kallet tilskrevet formann Gonzalo var en bløff, og at krigen kunne og burde fortsette, og at det var Gonzalos virkelige mening. Etter å ha snakket med ham konkluderte de med at krigen ikke kunne og ikke burde fortsette fordi det tross alt var Gonzalos virkelige mening. (Den viktige forskjellen er at Ramirez [Feliciano] ble en antikommunist, mens de andre fortsatte å argumentere i maoismens navn.) Formann Gonzalos personlige engasjement i ROL er den mest sannsynlige forklaringen på hvorfor hele partiets kjente sentralledelse snudde og ble mot folkekrigens fortsettelse.

Selv om de blekner i forhold til hva disse partiledernes handlinger har fortalt oss, er det andre indikasjoner knyttet til offentlige og private uttalelser fra framtrede personer og andre, inkludert moren til Iparraguirre (som har hatt regelmessig kontakt med datteren og til tider formann Gonzalo siden 1993) og Gonzalos advokat Manuel Fajardo, som har besøkt ham regelmessig siden 2000. Alfredo Crespo, advokaten som forsvarte formann Gonzalo for den militære domstolen i 1992 og ble straffet med nesten 14 års fengsel i gjengjeldelse, ble med i Gonzalos forsvarsteam i desember 2005, kort tid etter at han ble løslatt. Han forklarte: "Jeg har bestemt meg for å godta forsvaret til dr. Abimael Guzman fordi lysende sti, også kjent som det kommunistiske partiet i Peru, nå har en ny politisk linje. Det står for nasjonal forsoning og en politisk løsning på problemene fra krigen.»((Agenciaperu.com, 18. desember 2005. Han har også bekreftet dette standpunktet i private brev.))

Det som er bemerkelsesverdig er ikke den stadig større mengden fakta som går i samme retning, men staheten som noen mennesker

som enda avviser dette har vist.

Formann Gonzalos nylige opptredener i rettssalen motsier ikke hans rolle i å argumentere for en fredsavtale. På den TV-sendte åpningsøkten til sin andre rettssak i 2004, en offentlig begivenhet som mer enn hundre journalister var vitne til, omfavnet formann Gonzalo alle bortsett fra en av hans medtiltalte, inkludert Clavo – alle offentlig identifisert med fredsavtalelinjen. (Unntaket var Ramirez.) Så førte han dem til å stå samlet, løfte knyttnevene og rope, sakte og bevisst, mens myndighetene frenetisk prøvde å gjenopprette orden, «Lenge leve det kommunistiske partiet i Peru! Ære til marxismen-leninismen-maoismen! Ære til det peruanske folket! Leve heltene i folkekrigen!»

Ingenting i disse slagordene er inkonsekvent med ROL. Denne opptredenen i rettsalen, som en leder av Gonzalos kaliber må ha tenkt nøye gjennom på forhånd, kunne ikke ha vært en større kontrast til burtalen han holdt under langt vanskeligere omstendigheter. Han klarte ikke å uttale det ene ordet som ville ha vist skillet mellom de to linjene i partiet, ordet «Fortsett!», ordet som Clavo en gang hadde ropt når hun bare hadde sekunder til å gjøre sine synspunkter kjent. ((Hvis noen revolusjonære mennesker i utlandet tok formann Gonzalos slagord som bevis på at han var imot fredsavtalelinjen hele tiden, er det fordi de ikke har forstått de virkelige vilkårene for tolinjekampen i PCP. Den har ikke vært mellom noen mennesker som var imot revolusjon og andre som fordømte den, men mellom to tankestrømmer som begge brukte maoismens navn, selv om de etterlyste motsatt politikk. Dette er grunnen til at linjer må studeres før marxismen kan skilles fra revisjonisme.))

Standpunktet hans i den nåværende rettssaken er ikke annerledes. Selv om uavhengig filming denne gangen er forbudt for å unngå å la Gonzalo skape enda en fiasko for regimet, er en uavbrutt lydstrøm tilgjengelig for journalister. Det har vært mange journalister i rettssalen ved viktige anledninger,

selv om media etter ni måneder generelt ikke lenger dekker det. Formann Gonzalos rettssalsstrategi, har hans to advokater forklart, er å nekte å anerkjenne legitimiteten til denne rettssaken, opprettholde taushet, avvende den uunngåelige dommen, og håpe på en anke for den interamerikanske menneskerettighetsdomstolen i Costa Rica, som tidligere bestred lovligheten til militærdomstolen som dømte formann Gonzalo til livsvarig fengsel rett etter arrestasjonen. ((Radio Programas Peruintervju med Manual Fajardo, Gonzalos advokat, kringkastet 17. oktober 2005. Denne tilnærmingen ble bekreftet i brev som ble mottatt i april 2006 av fremtredende tilhengere av den internasjonale beredskapskomiteen for å forsvare Abimael Guzmans (IEC) liv i utlandet, signert av Crespo og Iparraguirre, som gjentok dette i annen korrespondanse og uttalelser gjennom årene, som «den strategiske vendingen og den politiske løsningen som vi har foreslått siden 92».) Hvis formann Gonzalo var imot kravet om fredsavtaler, kunne han absolutt ha benyttet anledningen i rettssaken til å fordømme og ta avstand fra de andre tiltalte. Tidligere har ingen klart å stoppe ham da han ønsket å snakke. Mannen som klarte å få ordet sitt ut til verden selv i bur kommuniserer fremdeles.

Fredsavtalelinjen og sentralkomiteen

Egentlig var den sterkeste indikasjonen på at ROL ikke bare var kokt opp av de amerikanske og peruanske etterretningstjenestene, men at formann Gonzalo sto bak den, selve linjen og dokumentene som argumenterte for det. De fremmet ikke en grov avvisning av maoismen, revolusjonen eller nødvendigheten for folkekrig. I stedet trakk de opp filosofiske, historiske og politiske argumenter og påstod å opprettholde og anvende prinsippene for det PCP kalte marxismen-leninismen-maoismen-Gonzalos tanker på de veldig reelle problemene partiet sto overfor.

De refererte til to typer saker. Det første var den objektive situasjonen. Allerede før formann Gonzalo ble tatt til fange, hadde PCP begynt å kjempe med en skiftende internasjonal situasjon i kjølvannet av Sovjetblokkens sammenbrudd, som, konkluderte disse dokumentene, markerte at «verdensrevolusjonen strategisk sett avtok». Videre var det teoretiske og praktiske problemer med hensyn til hvordan og under hvilke forhold folkekrigen kunne holde på sine seire, i møte med tilbakeslagene, og komme seg til neste nivå. Det var spørsmålet om Yankee-innblanding og til og med invasjon, og om dette kunne gi muligheten til å utvide enhetsfronten og gå videre til å gripe landsomfattende politisk makt. Det var også debatt om hvor mye semi-føydalisme forble en faktor. ((Dette ble diskutert på partiets sentralkomites tredje plenum i 1992. I tillegg til å nevne andre politiske, militære og teoretiske problemer partiet sto overfor, gjenspeiler den tredje plenumrapporten den store skaden fengselsmassakren på arresterte partiledere i mai 1992 gjorde. Hoveddokumentet er upublisert (noen kortere dokumenter er tilgjengelig på www.redsun.org). Men formann Gonzalo henviste til noen hovedpunkter i burtalen, spesielt spørsmålet om krigen hadde utnyttet potensialet for antiføydal revolusjon eller måtte over til en nasjonal frigjøringskamp.)) Kort sagt var det et anerkjent, presserende behov for å revurdere den objektive situasjonen og dens konsekvenser for den fremtidige retningen til folkekrigen. Formann Gonzalos arrestasjon kom på en tid da revolusjonen sto overfor et veikryss.

Den andre typen argument som ble fremført av disse dokumentene var «ledelsesproblemet». Formann Gonzalo ble tatt og mange av partiets mangeårige sentrale ledelse var døde eller i fengsel. Det ble sagt at det ikke var noen ledere som kunne erstatte ham i den viktige tiden for å løse den første kategorien av problemer. ROLs konklusjon var at folkekrig ikke kunne fortsette av mange grunner, som den internasjonale situasjonen og fremfor alt «ledelsesproblemet». Ethvert forsøk på å gjøre det vil bare føre til ødeleggelse av partiet og gitt

omstendighetene, selv om folkekrigen kunne holde ut, ville det til slutt bli en «krig uten perspektiv» – uten noe klart mål eller mulighet for å ta landsomfattende politisk makt, og det ville oppløses i spredte “vandrende lovløse bander”. Ved å gå inn i forhandlinger for å avbryte folkekrigen nå, kunne partiet redde seg fra ødeleggelse og gjenopprette den væpnede kampen en gang i framtiden, var argumentet. ((Det grunnleggende ROL-dokumentet, angivelig en transkripsjon av en tale holdt av formann Gonzalo i fengsel, «Ta opp og kjemp for den nye avgjørelsen og den nye definisjonen» (Asumir). Det sirkulerer flere litt forskjellige transkripsjoner. «En tidlig, relativt kort versjon som dukket opp i en Lima daglig i januar 1993, ble skrevet ut som et bakgrunnsdokument for å studere linjekampen i Peru i AWTW nr. 23.))

Dette var ikke den tomme tiraden fra en politiavdeling. Det representerte en sammenhengende linje. Spørsmålene den stilte måtte analyseres og besvares. Uansett hvem som først foreslo det, kunne denne linjen få grep blant partimedlemmene fordi den tilbød svar, selv om det var feil svar, på viktige spørsmål som ble skutt fram av livet selv. De revolusjonære måtte starte med å identifisere, analysere og tilbakevise disse argumentene som en politisk linje, det vil si som ideer som skulle undersøkes og bli funnet som riktige eller uriktige gjenspeilinger av virkeligheten. Dette inkluderte en objektiv (ikke ønsketenkning) vurdering av styrkeforholdet for å avgjøre om det faktisk var mulig å fortsette folkekrigen, og om det under de konkrete forhold som var rådende på det tidspunktet var slik at forhandlinger om fred var en levedyktig måte partiet kunne få tid til å komme seg eller om det faktisk var en dødsfelle.

Kort tid etter at kallet om en fredsavtale oppsto, undersøkte komiteen til RIM (CoRIM), det ledende organet for den revolusjonære internasjonale bevegelsen, tilgjengelig informasjon og dokumenter i et forsøk på å forstå og veilede RIM i en betydningsfull linjekamp. Det ville ikke bare

bestemme fremtiden for revolusjonen i Peru, men ha store konsekvenser for RIM og den internasjonale kommunistbevegelsen. Komiteen argumenterte: «Under disse omstendighetene påligger det RIM ikke bare å fortsette sin støtte til folkekrigen i Peru, men også å delta i denne tolinjekampen: å foreta den nødvendige etterforskningen, studiene, diskusjonen og kampen for å oppnå en riktig og omfattende forståelse av alle spørsmålene som er involvert, og på den bakgrunn gi den mektigste støtten til den marxist-leninist-maoistiske linjen og kameratene som fører den videre i Peru.» Den etablerte kriterier for å evaluere oppfordringen til fredsforhandlinger: «Tjener de oppgaven med å ta politisk makt gjennom revolusjonær krigføring» og «ivareta de 'grunnleggende interessene til folket' som Mao refererer til, det vil si den essensielle kjernen i folkemakten og de revolusjonerende væpnede styrkene?» Etter en intens prosess med etterforskning, evaluering og kamp, inntok RIM en holdning om at linja for fredsavtale måtte motarbeides og at det skulle føres en tolinjekamp mot høyreopportunistlinjen i Peru og internasjonalt. Når det gjelder rollen til PCP-formannen sa dokumentet: "Det er viktig å fortsette å prøve å finne ut hva formann Gonzalos nåværende synspunkter er. Hovedspørsmålet er imidlertid linjen, ikke forfatteren." Videre sa Call at de som hadde tatt til orde for ROL burde «avvise denne linjen ... og gå tilbake den revolusjonære veien.»(("Rally to the Defense of Our Red Flag Flying in Peru", AWTW nr. 21. Se også 11-punktsprogrammet til fredsavtalestyrkene, som referansemateriale i samme nummer.))

Som en del av denne prosessen hadde CoRIM også bedt Union of Iran Communists – forgjengeren til det kommunistiske partiet i Iran (marxistisk-leninist-maoist) – om å skrive en større analyse og kritikk av argumentene for fredsavtalen. Dokumentet konkluderte: "Folkekrigen er langt fra over. Delvis nederlag er ikke absolutt nederlag." Den eneste måten å bevare folkekrigens prestasjoner og løse partiets problemer er å holde ut. Det ga en klar advarsel: en folkekrig som er

lansert, kan ikke slås på og av som en vannkran, blant annet fordi reaksjonære ville bruke dette til å knuse de revolusjonære styrkene.»(("It's Right to Rebel", AWTW nr. 21. Dette dokumentet ble først sirkulert internt i RIM som en del av prosessen med undersøkelse og studier. Den ble utgitt i oktober 1995 sammen med den nevnte "Rally to the Defense of the Our Red Flag Flying in Peru".))

Betydningen og motet som den gjenværende PCP-ledelsen viste i sitt faste standpunktet mot oppfordringen til å avslutte den revolusjonære krigen, kan ikke overvurderes. ROL tok veldig feil når de argumenterte for at det viktigste av alt var å redde partiet. Til gjengjeld var de villige til å overgi den røde politiske makten som Gonzalo hadde kalt revolusjonens «beinmarg» på grunn av måten den førte til bevisst involvering av massene, og å oppløse folkehæren, uten den som Mao sa, «folket har ingenting» for å forsvare sine interesser eller til og med deres liv. Et slikt skritt ville objektivt bety svik mot håpene og ofrene til massene som hadde kjempet i folkekrigen, de som støttet den og de i hele verden som så opp til den. Denne diskrediteringen av maoismen ville ha ført til et langt større tilbakeslag og demoralisering enn det som ville blitt produsert av nederlaget alene. Hvis det gjorde dette, i stedet for å etterlate en verdifull arv, ville partiet bli til en hindring som den nåværende og fremtidige generasjon av revolusjonære må skyve til side – til og med om de reaksjonære ikke rev det fra hverandre og drepte så mange av dets medlemmer som de kunne.

Imidlertid var det slett ikke uunngåelig at det eneste valget var mellom strålende seier eller skammelig nederlag. En ting som sto på spill var en grunnleggende orientering: om man skulle fortsette å kjempe for massenes revolusjonære interesser, i tråd med kommunistiske mål, som betydde å finne ut hvordan man kunne fortsette det under nye og svært vanskelige forhold. Men dette standpunktet, uansett hvor grunnleggende det var, måtte forankres i noe mer enn en

moralsk forpliktelse. Til slutt, som handlingene til PCP-ledere har fortalt oss, handler folk på grunnlag av hvordan de forstår ting, hva de mener er mulig og nødvendig.

Problemets enorme størrelse kan ikke benektes: ledelsen som hadde vært ansvarlig for å utvikle linjen og strategien for revolusjonen, kunne ikke lenger gjøre det med en korrekt orientering, og i stedet ba det tilsynelatende om en reversering av hele den strategiske retningen og de prinsipper de hadde lagt til grunn. Men vanskelighetene med det som var nødvendig, gjorde det ikke mindre nødvendig. Selvfølgelig måtte de gjenværende kadrene i partiet finne svarene på brennende spørsmål steg for steg og etter behov over tid. For å gjøre det var det virkelig ikke en mulighet å si: «Ok, formannen vår har forlatt vår side, så la oss undersøke alt vi noensinne har trodd på før vi gjør noe annet.» Kanskje dette er hva de revolusjonære trodde de unngikk med «bløff»-linjen. De måtte fortsette, og å finne ut hvordan de skulle gjøre det var like nødvendig som å puste. Men selv om formann Gonzalo hadde vist seg å ikke stå bak kallet om å avslutte folkekrig, ville det ikke ha vært sant, som det styrkene som fortsatte folkekrigen hevdet, at tankegangen og linjen utviklet under hans ledelse til det punktet var tilstrekkelig til å lede folkekrigen til seier. Videre ville det over tid bli umulig å fortsette folkekrigen uten en gjennomgang av partiets linje og praksis, og teori og erfaring internasjonalt, og å finne røttene til ROL og formulere nye analyser og strategiske konsepter. Med andre ord uten å gjøre de kontinuerlige gjennombrudd i teori og praksis som er nødvendige for fremdriften for denne og enhver revolusjon.

Dette ville ha vært veldig vanskelig for hvem som helst, og kanskje følte de gjenværende partiledere at de ikke var klare for oppgaven – spesielt siden de sannsynligvis måtte gå mot partiets formann. Men hva annet kunne de gjøre enn å bruke hodet og forståelsen av maoismen og lede så godt de kunne? Kommunistiske ledere blir ikke født. Ledelse innebærer

ferdigheter tilegnet på mange forskjellige måter og det tar tid å utvikles. Men det handler i bunn og grunn om ideologisk og politisk linje (orientering og metode). Det betyr å bruke maoismen for å lede partiet i å søke å forstå verden og endre den. Ironisk nok var den eneste måten å tilbakevise teorien om at de gjenværende partilederne ikke var i stand til å fortsette uten formann Gonzalo, for dem og nye ledere å ta utfordringen, heve nivået som partiledere på alle fronter, inkludert å takle og begynne å løse de aktuelle linjespørsmålene. Det må også påpekes at ROLs anklage om at de gjenværende lederne var «inkompetente» var spesielt fæl da det var ROL selv som var den største hindringen i veien for revolusjonen og de som prøvde å lede den fremover.

«Bløff»-oppfatningen var tett knyttet til og ble faktisk et redskap for en bestemt oppfatning av politisk kamp i et kommunistisk parti. CC (sentralkomiteen – vår merknad) innførte en holdning om å prøve å holde ut gjennom praksis alene («knuse ROL gjennom folkekrigen») og ignorere det spesifikke innholdet i ROL utover å generelt fordømme det som «svart oppkast». Selv om uttalelsen fra PCPs sentralkomite fra februar 1994 sa «vær oppmerksom på tolinjekampen», argumenterte den for at ROLs standpunkt hadde satt sine medlemmer «utenfor partiet av egen fri vilje», som om det ikke var noen ROL inne i partiet selv og ikke noe reelt behov for å føre tolinjekamp mot det. Å ta opp og forsøke å tilbakevise ROLs argumenter, hevdet noen, ville bety å falle for fiendens felle og gi svindelen troverdighet. Det ble sagt at tolinjekamp føres blant revolusjonære. ROL og dets «svarte hoder» trengte bare å «knuses» fysisk. PCP-tilhengere i utlandet spredte holdningen om at det alvorligste problemet ikke var fredsavtalelinjen, men de som nektet å akseptere «bløff»-teorien.

En av de som promoterte dette mest høylydt var den peruanske journalisten Luis Arce Borja. På det tidspunktet RIM inntok sin posisjon «Rally to the Defense of Our Red Flag Flying in

Peru» og ba om en kraftig tolinjekamp mot fredsavtalelinja, startet Arce Borja et vanvittig angrep på RIM og dets komité, som en stund forvirret noen av PCPs venner og støttespillere. Arce kritiserte RIMs forståelse av tolinjekampen i PCP. Han skrev: «Å fastholde at 'fredsavtalen' er en del av en prosess med intern konflikt i PCP skildrer den som en organisasjon korrodert av en skandaløs splittelse, en organisasjon splittet og undergravd og helt på randen av ødeleggelse. Dette synspunktet ligner på det fra revolusjonens beinharde fiender".((“Trappistmunkene forvandler seg til bygdesjarlatener: Another Summersault of the Circus Acrobats of RIM”, El Diario Internacional, mars 1995. Omtrent halvparten av denne artikkelen, inkludert hovedpoengene, ble gjengitt som referansemateriale i AWTW nr. 22.)) Som svar påpekte en artikkel i magasinet A World to Win at tolinjekamp er et permanent trekk ved alle kommunistiske partier, selv om den har «flo og fjære» i forskjellige perioder, som en refleksjon av eksistensen av stridende klasser i samfunnet og det resulterende sammenstøtet mellom ideer. Dessuten er en slik tolinjekamp “helt nødvendig for å utdanne og endre synspunktene til partimedlemmer og massene.”((“Et begynnende svar til Arce Borja: On the Maoist Conception of Two-Line Struggle,” AWTW nr. 22.)) Arce reagerte på denne polemikken ved enda mer voldsomt å sette RIM og andre som nektet å akseptere “bløff”-teorien i samme boks som Fujimori og imperialistene.

Arce var opptatt av å opprettholde denne posisjonen angående “bløffen” gjennom juni 2004. Plutselig, under rettssaken i november samme år, ble den store forsvarer av troen mot all “tvil” grepet av tvil. Et år senere eksploderer Arce. Formann Gonzalo er en «forræder» og har vært det siden oktober 1993! Han skrev fredsbrevene likevel. Men denne journalisten tilbyr ikke et ord forklaring og nevner ikke engang sin tidligere vurdering av saken. Feilen, mente Arce, ligger hos RIM som ikke har fordømt Guzman den gang, og for å ha støttet hans forsvar fra den peruanske staten siden den gang!((“The Red

Guards of Political Trafficking”, EDI, januar 2006. Merk at Arce Borjas eneste konstanter er hat mot RIM og spesielt Bob Avakian, formann for det revolusjonære kommunistpartiet i USA, et av partiene bak stiftelsen av RIM. Se også “Peru: Restene av en forrådt revolusjon”.))

Styrkene som fortsatte folkekrigen var uvillige til å møte oppgaven med å føre den nødvendige tolinjekampen, og gravde seg bare dypere og dypere ned i en grøft. Spesielt hvis formann Gonzalo var sjef for ROL, men selv om han ikke var det, var det ikke slik at denne linjen representerte et bevisst svik og et bevisst forræderi av den typen begått av noen som for eksempel tyster på kamerater for å redde sine egne liv. Det kunne representere en fryktelig feil, ment for å redde revolusjonen mens den objektivt førte til dens død, en feil forståelse og en feil linje – som ikke ville ugyldiggjøre det som var riktig linje knyttet til Gonzalo tidligere, eller den katastrofale skadelige naturen til ROL. Hovedspørsmålet for å avgjøre om en politisk linje er riktig eller galt, er ikke av subjektiv hensikt – om dens talsmenn vil ha revolusjon eller ikke. Politiske linjer må undersøkes i forhold til hva de etterlyser og utfører, og hvor det vil føre, uansett hva noen mennesker måtte ønske seg. I alle fall, uansett hvem som la den fram og hvorfor, måtte ROL tas som en linje og tilbakevises som sådan.

En stor tolinjekamp mot ROLs politiske linje og orienteringen og metoden bak den og begynnelsen på en tydelig oppsummering av den siste perioden og situasjonen som partiet og revolusjonen står overfor, kan i den minste føre til en begynnende ide om hvordan komme seg videre. Dette vil bety å prøve å finne ut hvordan utholdenhet i folkekrigen kan knyttes til å tjene oppbyggingen av revolusjonær styrke og både påskynde og avvente en endring i den internasjonale og nasjonale situasjonen, som Mao sa i en vanskelig periode i den kinesiske folkekrigen -når landsomfattende politisk makt kan bli et baseområde for den verdensproletariske revolusjonen.

Det er ingen garanti for at hvis sentralkomiteen hadde tatt denne tilnærmingen, hadde folkekrigen vært i stand til å gå videre eller til og med holde ut. For det første var det ikke til å komme fra det forferdelige faktum at hovedparten av partiets ledelse hadde gått feil vei. For det andre foregikk dette også under vanskelige objektive forhold. Men det er spesielt tragisk at det til tross for feil vurdering av CC var en skarp tolinjekamp – utført av bare den ene siden, ROL. Ved å oppføre seg som om ingenting hadde skjedd – som om ROL ikke var ekte, som om dens fremvekst ikke reflekterte reelle spørsmål, og som om formann Gonzalo umulig kunne ha noe å gjøre med det, førte «bløff»-linjen og den tilhørende oppfatningen av tolinjekamp, de som ønsket å fortsette å handle på grunnlag av en analyse og plan stadig lenger vekk fra virkeligheten. Uansett hvilke andre problemer de møtte, gjorde "bløff" -linjen en dårlig situasjon enda vanskeligere å løse på en positiv måte.

Erfaringene fra folkekrigen i Peru og de involverte spørsmålene og linjene må studeres grundig. Den store prestasjonen med å sette i gang og føre folkekrigen framover og det påfølgende tilbakeslaget utgjør en veldig viktig erfaring for den maoistiske bevegelsen i perioden siden sosialismens fall i Kina. Denne opplevelsen, i både sin storhet og sin smerte, er en del av den felles arven til hele den internasjonale kommunistbevegelsen og spesielt RIM. En materialistisk undersøkelse av hele den komplekse begivenheten, inkludert rollene til alle som deltok i den, er ikke bare nødvendig for PCPs reorientering og gjenoppbygging av de ekte maoistiske styrkene i Peru, men gjelder alle de som tar sitt ansvar på alvor – å lede revolusjon i andre land og på verdensskala. Det er nødvendig å fortsette å forsvare den fengslede formannen Gonzalo og andre som initierte og ledet frem dette store opprøret til de undertrykte selv om det ikke er mulig å bekrefte deres nåværende politiske posisjoner. Ideologisk og politisk assistanse må utvides til de i Peru som søker å overvinne revolusjonens tilbakeslag. Ingenting er mer

foraktelig enn de som ser verdien av «kapitalen» avta, søker å kutte tapene og lete etter nye investeringer.

I løpet av folkekrigen og tolinjekampen i PCP har mange ulike aspekter ved den politiske og ideologiske linjen kommet fram. Dette må studeres, forstås og debatteres grundigere. Nye fremskritt i Peru vil komme i forbindelse med og som en del av de endringer og fremskritt som kreves av den internasjonale kommunistbevegelsen som helhet.